2019_2_105_120

നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

2019_2_105_120

[2019] 2 S.C.R. 105

ചന്ദ്രു @ ചന്ദ്രശേഖരൻ

v.

സംസ്ഥാനം, ഡെപ്യൂട്ടി സൂപ്രണ്ട് ഓഫ് പോലീസ് സിബി സിഐഡി മുഖേനയും മറ്റൊരാളും

(ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ. 2011-ലെ 1193)

ഫെബ്രുവരി 12, 2019

[ജസ്റ്റിസ് സഞ്ജയ് കിഷൻ കൗൾ, ജസ്റ്റിസ് ദീപക് ഗുപ്ത]

ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം, 1860:

വകുപ്പ് 302, വകുപ്പ് 120 ബി-നൊപ്പം വായിക്കുന്നത് - കൊലപാതകം - സാഹചര്യത്തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് - വിചാരണക്കോടതിയുടെ ശിക്ഷാവിധി - അപ്പീലിൽ ഹൈക്കോടതി ശിക്ഷാവിധി ശരിവെച്ചു - അപ്പീലിൽ ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു: പരാതിക്കാരന്റെ (PW1) മൊഴിയിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു - സ്വകാര്യ പരാതി ഫയൽ ചെയ്യുന്നതിൽ കാലതാമസമുണ്ടായിരുന്നു - സംഭവത്തിന് തൊട്ടുപിന്നാലെ ഫയൽ ചെയ്ത ആദ്യ പരാതിക്ക് വിരുദ്ധമായിരുന്ന നാല് വർഷത്തിന് ശേഷം ഫയൽ ചെയ്ത സ്വകാര്യ പരാതി - PW1, PW5 എന്നിവർ ശുദ്ധമായ കൈകളോടെയല്ല കോടതിയെ സമീപിച്ചത് എന്നതിനാൽ അവരുടെ തെളിവുകളെ ആശ്രയിക്കാൻ കഴിയില്ല - പ്രോസിക്യൂഷൻ ആശ്രയിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ, പ്രതികൾ മാത്രമാണ് കുറ്റം ചെയ്തതെന്ന നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നില്ല - വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മരണം നരഹത്യയാണെന്ന് ന്യായമായ സംശയത്തിന്നതീതമായി തെളിയിക്കുന്നതിൽ പോലും പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു - അങ്ങനെ, മരിച്ചയാളുടെ മരണവുമായി പ്രതികളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു - അപ്പീൽവാദികളായ പ്രതികൾ കുറ്റവിമുക്തരാക്കപ്പെടാൻ അർഹരാണ്.

തെളിവ്:

സാഹചര്യത്തെളിവ് — വിലയിരുത്തൽ — വിധിച്ചു: സാഹചര്യത്തെളിവുകളുടെ കാര്യത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവ നിരീക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്: (1) കുറ്റം ചെയ്യുന്ന നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ സംശയത്തിന്നതീതമായി തെളിയിക്കപ്പെടണം; (2) സാഹചര്യങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രതിയുടെ കുറ്റത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നതായിരിക്കണം; (3) സാഹചര്യങ്ങൾ, പ്രതിയുടെ കുറ്റം എന്ന

2019_2_105_120

ഒരേയൊരു നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഒരു ശൃംഖലയായി രൂപപ്പെടത്തക്കവിധം ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടണം; കൂടാതെ (4) പ്രതിയല്ലാത്ത മറ്റൊരു വ്യക്തി കൂറ്റം ചെയ്തിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്.

അപ്പീലുകൾ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

ഈ കേസിൽ ദൃക്സാക്ഷികൾ ആരുമില്ല, ഇത് സാഹചര്യത്തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു കേസാണ്. പ്രതികളുടെ കൂറ്റം സംബന്ധിച്ച നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ ആശ്രയിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ ന്യായമായ സംശയത്തിന്നതീതമായി തെളിയിക്കപ്പെടണം. സാഹചര്യങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രതികളുടെ കൂറ്റത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നതായിരിക്കണം. ഈ കണ്ണികൾ കൂട്ടിയിണക്കി ഉണ്ടാകുന്ന ശൃംഖലയുടെ സഞ്ചിത പ്രഭാവം പ്രതികളുടെ കൂറ്റം എന്ന ഒരേയൊരു നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കത്തക്കവിധം പൂർണ്ണമായ രീതിയിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. പ്രതികളല്ലാത്ത മറ്റൊരു വ്യക്തി ഈ കൂറ്റം ചെയ്തിരിക്കാനുള്ള യാതൊരു സാധ്യതയും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. [ഖണ്ഡികകൾ 9-ഉം 11-ഉം] [112-സി, 113-ഡി-എഫ്]

ഹനുമന്ത് v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **AIR 1952 SC 343 : [1952] SCR 1091 - ആശ്രയിച്ചു.**

സർ ആൽഫ്രഡ് വിൽസ് എഴുതിയ *'വിൽസ് ഓൺ സർക്കംസ്റ്റാൻഷ്യൽ എവിഡൻസ്'*

(അധ്യായം VI), ബട്ടർവർത്ത്സ്, ഏഴാം പതിപ്പ്, പേജ് 296-329 - പരാമർശിച്ചു.

2.1 സാഹചര്യത്തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള കേസുകളിൽ, ഓരോ സാഹചര്യത്തെയും വെവ്വേറെ പരിശോധിക്കുന്നതും തുടർന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ച് ഒരു നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്നതുമാണ് കോടതികൾക്ക് എപ്പോഴും ഉചിതം. ഈ കേസിൽ ചില സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സാഹചര്യങ്ങൾ വെവ്വേറെ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ല. [ഖണ്ഡിക 13][113-ജി]

2.2 അവസാനം ഒരുമിച്ച് കണ്ട എന്ന സാഹചര്യം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രതികൾ ചെന്നൈയിലും പ്രസ്തുത ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലും എത്തിയ രീതി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കഥയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രതികളല്ല ഈ യാത്ര ആസൂത്രണം ചെയ്തത്, മറിച്ച് മരിച്ചയാളാണ് ഈ യാത്ര ആസൂത്രണം ചെയ്തത്; അതിനാൽ, മരിച്ചയാളെ കൊലപ്പെടുത്തുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് പ്രതികൾ അദ്ദേഹത്തെ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയതെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. താഴെ പറയുന്ന ഇരു കോടതികളുടെയും ഈ അനുമാനം യാതൊരു തെളിവുകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതല്ല. [ഖണ്ഡിക 13] [114-ബി, സി, 115-ബി-സി]

2.3 ഈ കേസിൽ ഹാജരാക്കിയ വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകൾ മരിച്ചയാൾ മരിച്ചത് ടിഡിജെസിക് എന്ന മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലമാണെന്ന് വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 4 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് മരിച്ചയാളുടെ കൈത്തണ്ടയിൽ കുത്തിവച്ചിരുന്നു എന്നത് തർക്കമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്.

2019_2_105_120

രാസപരിശോധനയ്ക്ക് ശേഷം മരിച്ചയാളുടെ രക്തത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ ദോഷകരമായ പദാർത്ഥത്തിന്റെ അളവ് 40 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് കുത്തിവയ്ക്കുന്നതിന് തുല്യമാണെന്ന് വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകൾ വ്യക്തമായി കാണിക്കുന്നു. അതിനാൽ, മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലമാണ് മരിച്ചയാൾ മരിച്ചതെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകൾ മുഖേന, മരിച്ചയാളുടെ മരണവുമായി പ്രതികളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. മരിച്ചയാളുടെ മരണത്തിന്റെ കൃത്യമായ സമയം തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. മരിച്ചയാൾക്ക് ആദ്യത്തെ കുത്തിവയ്പ്പ് രാത്രി 9.30-നും 10.00-നും ഇടയിലാണ് നൽകിയത്. ഡോക്ടറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതിന്റെ പ്രഭാവം ഏകദേശം ആറ് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അവസാനിക്കും. അതിനാൽ, മരിച്ചയാൾ തന്നെ പാതിരാത്രിയിൽ എഴുന്നേറ്റ് സ്വയം മരുന്ന് കുത്തിവയ്ക്കാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല. മരുന്ന് കുത്തിവയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം മറ്റൊരു വ്യക്തിയെ വിളിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുമുണ്ട്. അതിലുപരിയായി, ബാക്കി 36 മില്ലി ലിറ്റർ മരുന്ന് എവിടെ നിന്ന് വന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. ആരാണ് ഈ മരുന്ന് കൊണ്ടുവന്നത്, എപ്പോൾ? പ്രതികൾ ഈ മരുന്ന് വാങ്ങിയതിന് യാതൊരു തെളിവുമില്ല. അവരിൽ നിന്ന് ഒന്നും കണ്ടെടുത്തിട്ടുമില്ല, അതിനാൽ മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലമാണ് മരിച്ചയാൾ മരിച്ചതെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മരിച്ചയാളുടെ മരണവുമായി പ്രതികളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു. [ഖണ്ഡിക 13][115-ഇ, 116-ഇ-ജി]

2.4 PW-10-ന് ഒന്നാം പ്രതിയുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹമാണ് അവളെ മരിച്ചയാൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയതെന്നുമാണ് പ്രോസിക്യൂഷൻ ഉന്നയിച്ച പ്രേരകം.. പ്രോസിക്യൂഷൻ തയ്യാറാക്കിയ കേസ് അനുസരിച്ച്, ഇരുവരും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധം വളർത്തിയെടുക്കുകയും ഫോണിലൂടെയും എസ്.എം.എസ്-കളിലൂടെയും നിരന്തരം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതിൽ അനിഷ്ടം തോന്നിയ ഒന്നാം പ്രതി, തുടർന്ന് മരിച്ചയാൾക്ക് മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് നൽകി കൊലപ്പെടുത്താൻ രണ്ടാം പ്രതിയുമായി ചേർന്ന് ഗൂഢാലോചന നടത്തി. PW-10 തന്റെ മൊഴിയിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിനെ ഒട്ടും പിന്തുണച്ചിട്ടില്ല. PW-10-ന് ഒന്നാം പ്രതിയുമായി എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ അവൾക്ക് മരിച്ചയാളുമായി എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നോ തെളിയിക്കാൻ മറ്റ് തെളിവുകളൊന്നും ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല. PW-1 ഫയൽ ചെയ്ത ആദ്യ പരാതിയിൽ PW-10-നെ കുറിച്ച് പരാമർശമില്ല, അവൾക്ക് പ്രതിയുമായോ അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചയാളുമായോ എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെന്ന കാര്യം അതിലില്ല. മരിച്ചയാളുടെ മരണത്തിന് നാല് വർഷത്തിന് ശേഷം ഫയൽ ചെയ്ത പരാതിയിൽ മാത്രമാണ് ഇത് ആദ്യമായി പുറത്തുവന്നത്. ഈ നാല് വർഷത്തെ നീണ്ട മൗനത്തിന് യാതൊരു വിശദീകരണവുമില്ല. അതിനാൽ, പ്രേരകം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. [ഖണ്ഡിക 13][117-എ-ബി, ഡി, ഇ-എഫ്]

2.5 രണ്ടാം പ്രതി ഒരു മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയായതിനാലും, മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ പദാർത്ഥം എങ്ങനെ കുത്തിവയ്ക്കണമെന്ന് അയാൾക്ക് മാത്രമാണ് അറിയാമായിരുന്നതെന്നതിനാലും, കുറ്റം ചെയ്യാൻ ഒന്നാം പ്രതി രണ്ടാം പ്രതിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്നാണ് താഴെ പറയുന്ന ഇരു കോടതികളും നിഗമനത്തിൽ എത്തിയത്. കീഴ്കോടതികൾ എടുത്ത ഇത്തരം നിഗമനം തികച്ചും അടിസ്ഥാനരഹിതമായിരുന്നു. മരിച്ചയാൾ ലഹരിക്ക് അടിമയായിരുന്നുവെന്നും ദീർഘകാലമായി കുത്തിവയ്ക്കാവുന്ന ലഹരിമരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നും രേഖകളിലുള്ള തെളിവുകളിൽ നിന്ന് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം ലഹരിക്ക് അടിമകളായവർക്ക് സ്വയം കുത്തിവയ്ക്കാൻ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുമെന്നത് പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇപ്പോൾ എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് വ്യക്തമല്ല, എന്നാൽ രണ്ടാം പ്രതി മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ വിഷപദാർത്ഥം കുത്തിവച്ചുവെന്ന് നിശ്ചിതമായി പറയാൻ കഴിയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ല. പ്രോസിക്യൂഷൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച് പോലും, രണ്ടാം പ്രതിക്ക് മരിച്ചയാളെ കൊലപ്പെടുത്താൻ യാതൊരു പ്രേരകവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ഒന്നാം പ്രതിയും രണ്ടാം പ്രതിയും ഗൂഢാലോചന നടത്തിയെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചയാളെ കൊലപ്പെടുത്താൻ അവർക്ക് പൊതുവായ ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നോ ഹൈക്കോടതിയും വിചാരണ കോടതിയും എടുത്ത നിഗമനം യുക്തിസഹമായ അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതല്ല. [ഖണ്ഡിക 13][117-ജി-എച്ച്, 118-എ-സി, ഇ]

2.6 PW-1-ന്റെ മൊഴിയിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ട്. അദ്ദേഹം നാല് വർഷത്തിന് ശേഷം ഫയൽ ചെയ്ത സ്വകാര്യ പരാതി, സംഭവം നടന്ന ഉടനെ അദ്ദേഹം ഫയൽ ചെയ്ത ആദ്യ പരാതിക്ക് വിരുദ്ധമാണ്. പോലീസ് തന്നെക്കൊണ്ട് രണ്ട് വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പിടുവിച്ചു എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശദീകരണം. വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പിടുവിച്ചു എന്ന PW-1-ന്റെ വാദം ശരിയായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും അത് വളരെ നേരത്തെ തന്നെ പറയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ കാര്യം ഉന്നത അധികാരികളെ അറിയിക്കുകയോ ഹൈക്കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച ഹർജികളിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥ പരാതിക്കാരന്റെയും വിവരമറിയിച്ചവരുടെയും സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും അഭിഭാഷകനോട് ഇത് സംബന്ധിച്ച് നേരിട്ട് ചോദിച്ചിട്ടും, PW-1-ഓ PW-5-ഓ ഇത്തരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പരാതി നൽകിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ, വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ താൻ ഒപ്പിട്ടു എന്ന PW-1-ന്റെ വാദം സ്വീകാര്യമല്ല. ഇത് PW-1-ന്റെ മൊഴിയുടെ സത്യസന്ധതയിൽ ഒരു സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നു. [ഖണ്ഡിക 14][118-എഫ്-എച്ച്, 119-ബി-സി]

2.7 സ്വകാര്യ പരാതി ഫയൽ ചെയ്യുന്നതിൽ കാലതാമസമുണ്ടായിരുന്നു. അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ (DW-4) 'വി'ക്ക് എതിരെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചതിന് ശേഷം, പ്രതികളെയും കേസിൽ പ്രതി ചേർക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് PW-1 ആയാലും PW-5 ആയാലും യാതൊരു പ്രതിഷേധ ഹർജിയും ഫയൽ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അവർ ആ കാര്യം അങ്ങനെ മുന്നോട്ട് പോകാൻ അനുവദിച്ചു, 'വി' മരിച്ചതിന്

ശേഷമാണ് സ്വകാര്യ പരാതി ഫയൽ ചെയ്തത്. പോലീസ് പ്രതിയായ 'വി'ക്ക് എതിരെ മാത്രം കേസ് എടുക്കുകയും, അത് കൊലപാതകത്തിനല്ല മറിച്ച് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം വകുപ്പ് 304 പ്രകാരവുമാണെന്ന് വ്യക്തമായ സാഹചര്യത്തിൽ, എന്തുകൊണ്ട് പ്രതിഷേധ ഹർജി ഫയൽ ചെയ്തില്ല എന്നതിന് യാതൊരു വിശദീകരണവുമില്ല. [ഖണ്ഡിക 14][119-ഡി-ഇ]

2.8 PW-1-ഉം PW-5-ഉം ശ്രദ്ധമായ കൈകളോടെയല്ല കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നത്. നാല് വർഷത്തിന് ശേഷമാണ് പ്രേരകം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. മരിച്ചയാൾ PW-10-മായി സംസാരിച്ചിരുന്നു എന്ന വിഷയം മരിച്ചയാളുടെ പിതാവോ അല്ലെങ്കിൽ അമ്മാവനോ മുൻപ് ഒരവസരത്തിലും ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, PW-1-ഉം PW-5-ഉം ശ്രദ്ധമായ കൈകളോടെയല്ല കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നത്. വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പിട്ടു എന്ന കഥയും പ്രേരകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കഥയും അവർ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്. അതിനാൽ, അവരുടെ തെളിവുകൾ വിശ്വസനീയമല്ല, ഇത്തരത്തിലുള്ള തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരാളെ ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയില്ല. [ഖണ്ഡിക 14][119-എഫ്-ജി]

2.9 തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങൾ, പ്രതികൾ മാത്രമാണ് കൃത്യം ചെയ്തതെന്ന നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മരണം നരഹത്യയാണെന്ന് ന്യായമായ സംശയത്തിന്നതീതമായി തെളിയിക്കുന്നതിൽ പോലും പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. അതല്ലെങ്കിൽ തന്നെയും, പ്രതികളാണ് മരിച്ചയാൾക്ക് കൃത്രിവയ്പ്പ് നൽകിയതെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല, മരിച്ചയാൾ സ്വയം കൃത്രിവയ്പ്പ് എടുക്കാനോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും വ്യക്തി അങ്ങനെ ചെയ്യാനോ ഉള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല. [ഖണ്ഡിക 15][120-സി]

കേസ് നിയമ സൂചിക

[1952] SCR 1091 **ആശ്രയിച്ചു** **ഖണ്ഡിക 9**

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2011-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ. 1193

2010-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ. 592-ൽ മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയുടെ മധുര ബെഞ്ചിന്റെ 30.11.2010-ലെ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും.

ഒപ്പം

2019-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ. 253

അപ്പീൽവാദിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായവർ: എം. എൻ. റാവു (മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ), ഗൗരവ് ഭാർഗവ, രാജ് കമൽ, മിസ്. പ്രോമിള, സുഭാഷ് സാഗർ, എസ്. തനഞ്ജയൻ (അഭിഭാഷകർ).

എതിർകക്ഷികൾക്കുവേണ്ടി ഹാജരായവർ: സഞ്ജയ് ഹെഗ്ഡെ (മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ), നിതിൻ ശരവണൻ, മിസ്. അരുണിമ സിംഗ്, പ്രഞ്ജൽ കിഷോർ, മിസ്. പ്രിയദർശിനി, അനിൽ കുമാർ

മിശ്ര-I, ബാലാജി ശ്രീനിവാസൻ, മിസ്. പൂർബിത മിത്ര, ആർ. നവീൻ രാജ്, കെ. വി. വിജയകുമാർ (അഭിഭാഷകർ).

കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പുറപ്പെടുവിച്ചത്:

ജസ്റ്റിസ് ദീപക് ഗുപ്ത

1. 2011-ലെ എസ്.എൽ.പി. (ക്രിമിനൽ) നമ്പർ. 2306-ൽ നിന്നുള്ള അപ്പീലിൽ അനുമതി നൽകി.

2. രണ്ട് അപ്പീലുകളും ഒരു പൊതു വിധിന്യായത്തിലൂടെ തീർപ്പാക്കുന്നു.

3. തർക്കമില്ലാത്ത വസ്തുതകൾ എന്തെന്നാൽ, മരിച്ച അരുൺ ഒന്നാം പ്രതിയായ ശിവ @ ശിവപ്രകാശിന്റെ സുഹൃത്തായിരുന്നു. മരിച്ചയാളും ഒന്നാം പ്രതിയും രണ്ടാം പ്രതിയായ ചന്ദ്രു @ ചന്ദ്രശേഖരനും ചേർന്ന് 30.10.2004-ൽ ചെന്നൈയിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്തു. അവർ രാത്രി 9 മണിയോടെ എം. ഷെയ്ഖ് ദാവൂദ് നടത്തുന്ന മീന ഗസ്റ്റ് ഹൗസിൽ എത്തുകയും അവിടെ അവർക്ക് 203-ാം നമ്പർ മുറി അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം രാത്രി 9.30-ഓടെ വെങ്കിടേഷ് @ വെങ്കി മുറിയിലെത്തി. വെങ്കി മരിച്ച അരുണിന്റെ ഇടത് കൈത്തണ്ടയിൽ 4 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് മരുന്ന് കുത്തിവച്ചു. വെങ്കി 2 മില്ലി ലിറ്റർ മരുന്ന് തനിക്കായും ഉപയോഗിച്ചു. അതിനുശേഷം വെങ്കി ഗസ്റ്റ് ഹൗസിൽ നിന്ന് പോയി. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ, അതായത് 31.10.2004-ന്, അരുൺ എഴുന്നേൽക്കാത്തതിനാൽ ഇവിടെയുള്ള രണ്ട് അപ്പീൽവാദികളും വെങ്കിയെ വിളിച്ചു. ലോഡ്ജിലെ റൂം ബോയ് ആയ ശങ്കർ 203-ാം നമ്പർ മുറിയിലേക്ക് ധാരാളം ആളുകൾ വരുന്നുണ്ടെന്ന് ലോഡ്ജ് മാനേജരോട് പരാതിപ്പെട്ടു. അരുൺ മരിച്ചതായി കണ്ടെത്തി. തുടർന്ന് മരിച്ച അരുണിന്റെ പിതാവിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള കമ്പനിയിൽ മാനേജരായി ജോലി ചെയ്യുന്ന ഇക്ബാലും, മരിച്ചയാളുടെ അമ്മാവനായ പൊൻശേഖറും മുറിയിലെത്തി.

4. PW-1, 31.10.2004-ന് രാവിലെ 9.45-ന് ഒരു പരാതി നൽകി, അതിൽ തന്റെ അനന്തരവൻ അരുൺ നേരത്തെ ചെന്നൈയിലെ ഒരു എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നതായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ, അവൻ ശരിയായി പഠിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും ചില മോശം ശീലങ്ങൾ വളർത്തിയെടുത്തിരുന്നെന്നും അതിനാൽ അവനെ തുത്തുക്കുടിയിലെ ഒരു കോളേജിലേക്ക് മാറ്റിയെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പരാതിയിലെ പ്രസക്തമായ ഭാഗം ഇപ്രകാരമാണ്: 31.10.2004-ന് ഏകദേശം രാവിലെ 7.30-ന് ഇക്ബാലിൽ നിന്ന് തനിക്ക് ഒരു ഫോൺ കോൾ ലഭിച്ചു, മീന ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലെ 203-ാം നമ്പർ മുറിയിൽ താമസിച്ച തന്റെ അനന്തരവൻ അരുൺ കുത്തിവയ്പ്പിലൂടെ അമിത അളവിൽ മരുന്ന് ഉപയോഗിച്ചെന്നും അബോധാവസ്ഥയിലാണെന്നും അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടൻ തന്നെ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലേക്ക് പോകുകയും അവിടെ തന്റെ അനന്തരവൻ മരിച്ചതായി കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ടിപ്ലിക്കേൻ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ പോയി റിപ്പോർട്ട് നൽകി.

5. മേൽപ്പറഞ്ഞ റിപ്പോർട്ടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 2004-ലെ 1150-ാം നമ്പർ ക്രൈം കേസ് രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. മൃതദേഹം പോസ്റ്റ്മോർട്ടത്തിനായി അയച്ചു. ഡോ. എ.എൻ. ഷൺമുഖം പോസ്റ്റ്മോർട്ടം

നടത്തി. മരണകാരണം എന്താണെന്ന് തനിക്ക് നിശ്ചിതമായി പറയാൻ കഴിയില്ലെന്നും എന്നാൽ മരുന്ന് കുത്തിവച്ചതിലൂടെ മരണമുണ്ടാകാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. പ്രസ്തുത കുറ്റകൃത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് വെങ്കിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും, 08.11.2004-ൽ അദ്ദേഹം പോലീസിന് നൽകിയെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന കുറ്റസമ്മത മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ടിഡിജെസിക് സിറിഞ്ച്, ശൂന്യമായ ആംപ്യൂളുകൾ, ഉപയോഗിക്കാത്ത ടിഡിജെസിക് ആംപ്യൂൾ തുടങ്ങിയവ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. മരിച്ചയാളുടെ അമ്മാവനായ PW-1, കേസ് അന്വേഷിക്കുന്ന രീതിയിൽ തൃപ്തനല്ലാത്തതിനാൽ അന്വേഷണം മറ്റേതെങ്കിലും ഏജൻസിക്ക് കൈമാറണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് 2005 ഫെബ്രുവരിയിൽ മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിൽ ഒരു ഹർജി നൽകി. ഹൈക്കോടതി 28.02.2005-ലെ ഉത്തരവിലൂടെ അന്വേഷണം തമിഴ്നാട് സിബി സിഐഡിക്ക് കൈമാറി. പോലീസിന് മുന്നിൽ വെങ്കിടേഷ് @ വെങ്കി, ശിവപ്രകാശ് @ ശിവ, ചന്ദ്രശേഖരൻ @ ചന്ദ്രു എന്നിങ്ങനെ സംശയിക്കപ്പെടുന്ന മൂന്ന് പേരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. മൂന്നുപേരെയും ഫോറൻസിക് സയൻസ് ലബോറട്ടറിയിൽ വെച്ച് പോളിഗ്രാഫ്, ബ്രയിൻ മാപ്പിംഗ്, നർക്കോ അനാലിസിസ് പരിശോധനകൾക്ക് വിധേയമാക്കി. അന്വേഷണം നടത്തിയ അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഈ കേസിലെ രണ്ട് അപ്പീൽവാദികൾ പ്രസ്തുത പരിശോധനകളിൽ വിജയിച്ചു, അവർ വഞ്ചനാപരമായ സൂചനകളൊന്നും പ്രകടിപ്പിക്കാത്തതിനാൽ അവർക്കെതിരെ സംശയമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, പരിശോധനയ്ക്കിടെ വെങ്കിയുടെ ഉത്തരങ്ങൾ വഞ്ചനാപരമാണെന്ന് കണ്ടെത്തി.

6. 2006-ൽ, മരിച്ചയാളുടെ പിതാവായ PW-5, കേസിന്റെ അന്വേഷണം സെൻട്രൽ ബ്യൂറോ ഓഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷന് കൈമാറണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിൽ ഒരു ഹർജി നൽകി. ഈ ഹർജി 08.02.2008-ൽ ഹൈക്കോടതി തള്ളി. ഇതിനിടയിൽ, സംഭവം നടന്ന് മൂന്ന് വർഷത്തിന് ശേഷം 23.01.2008-ൽ, വെങ്കിടേഷ് @ വെങ്കിക്കെതിരെ മാത്രം ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം വകുപ്പ് 304 രണ്ടാം ഭാഗം പ്രകാരം സിബി സിഐഡി, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം വകുപ്പ് 173 പ്രകാരം ഒരു കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചു. ഇപ്പോഴത്തെ പ്രതികളെ (ഇവിടെയുള്ള അപ്പീൽവാദികൾ) പ്രസ്തുത കുറ്റപത്രത്തിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷികളായി ചേർത്തിരുന്നു. കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചതിന് ശേഷം, എന്നാൽ കേസിന്റെ വിചാരണയ്ക്ക് മുൻപ് 21.07.2008-ൽ വെങ്കി മരണപ്പെട്ടു.

7. അതിനുശേഷമാണ് മരിച്ചയാളുടെ അമ്മാവനായ PW-1 കോടതിയിൽ ഒരു സ്വകാര്യ പരാതി നൽകിയത്; ഇത് ലക്ഷ്യരേഖ പി1 ആണ്. ഈ പരാതിയിൽ രണ്ട് പ്രതികളും മരിച്ചയാളും 203-ാം നമ്പർ മുറിയിൽ താമസിച്ചിരുന്നതായും പ്രതിയായ ചന്ദ്രുവിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരമാണ് വെങ്കി മുറിയിലെത്തിയതെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. വെങ്കി ഒരു മയക്കുമരുന്ന് ഇടപാടുകാരനായിരുന്നു, അരുണിന് മയക്കുമരുന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ശീലം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രതികളുടെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരം വെങ്കി മരിച്ചയാളുടെ ഇടത് കൈത്തണ്ടയിൽ 4 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് കുത്തിവയ്പ്പ് നൽകി. വെങ്കിയുടെ

സേവനത്തിനായി ഒന്നാം പ്രതിയായ ശിവ 50 രൂപ നൽകിയതായും ആരോപിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പരാതി പ്രകാരം, അരുണിന് രണ്ടാമതും ഇടത് കൈയുടെ ഉൾഭാഗത്ത് കുത്തിവയ്പ്പ് നൽകിയിരുന്നു. ഈ സാക്ഷി 203-ാം നമ്പർ മുറിയിൽ പോയപ്പോൾ വെങ്കി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പ്രതികൾ കൈയുടെ ഉൾഭാഗത്ത് അമിത അളവിൽ ലഹരിമരുന്ന് നൽകിയെന്നും അതുമൂലമാണ് മരിച്ചയാൾ മരിച്ചതെന്നും പരാതിക്കാരനോട് പറഞ്ഞു. 31.10.2004-ൽ ഗസ്റ്റ് ഹൗസ് സന്ദർശിച്ച ഉടൻ തന്നെ താൻ ടിപ്ലിക്കേൻ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ പോയിരുന്നതായും അവിടെ വെച്ച് പോലീസ് രണ്ട് വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ തന്റെ ഒപ്പ് ബലമായി വാങ്ങിയതായും പരാതിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ട് പ്രതികളുടെയും മൗനാനുവാദത്തോടെയാണ് പോലീസ് പ്രഥമ വിവര റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയതെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ട് കുത്തിവയ്പ്പുകൾ നൽകിയതിന്റെ പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായും, ഫോറൻസിക് സയൻസ് ലബോറട്ടറി റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം അമിതമായ അളവിൽ ലഹരി പദാർത്ഥം കുത്തിവച്ചതാണ് മരണത്തിന് കാരണമായതെന്നും ഈ പരാതിയിൽ പരാമർശിക്കുന്നു. പ്രതിയായ ശിവയ്ക്ക് PW-10-മായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതായും ഈ പരാതിയിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരാതിക്കാരൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച്, PW-10 മരിച്ച അരുണിന് പരിചയപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും അവർ എല്ലാ ദിവസവും ഫോണിലൂടെ നിരന്തരം സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ തന്റെ കാമുകി മറ്റൊരാളോട് കൂറ് മാറുന്നത് സഹിക്കാൻ പ്രതിയായ ശിവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ, മെഡിക്കൽ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായ ചന്ദ്രുവിനെ സമീപിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ അരുണിനെ കൊല്ലണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ അമിത അളവിൽ ടിഡിജെസിക് കുത്തിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

8. സ്വകാര്യ പരാതി സമർപ്പിച്ചതിന് ശേഷം, മെട്രോപൊളിറ്റൻ മജിസ്ട്രേറ്റ് ഏഴ് സാക്ഷികളുടെ മൊഴികൾ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ഐപിസി വകുപ്പ് 302 പ്രകാരം കേസ് നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിന് മതിയായ കാരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. തുടർന്ന്, കേസ് സെഷൻസ് കോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയും കുറ്റം സമ്മതിക്കാത്ത പ്രതികൾക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തുകയും ചെയ്തു. സാക്ഷികളുടെ മൊഴികൾ രേഖപ്പെടുത്തി. പ്രതികളും നാല് സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു. ഐപിസി വകുപ്പ് 120 ബി വകുപ്പിനൊപ്പം വകുപ്പ് 302 പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റം ചെയ്തതിന് വിചാരണക്കോടതിയുടെ ശിക്ഷാവിധി പ്രകാരം പ്രതികളെ കുറ്റക്കാരായി വിധിക്കുകയും അവർക്ക് ജീവപര്യന്തം തടവ് ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ മനംനൊന്ത് പ്രതികൾ ഫയൽ ചെയ്ത രണ്ട് പ്രത്യേക ക്രിമിനൽ അപ്പീലുകൾ തള്ളപ്പെട്ടു. അതിനാലാണ് ഈ അപ്പീലുകൾ.

9. സമ്മതിക്കപ്പെട്ട പ്രകാരം, ഈ കേസിൽ ദൃക്സാക്ഷികൾ ആരുമില്ല, ഇത് സാഹചര്യത്തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു കേസാണ്. സാഹചര്യത്തെളിവുകൾ

വിലയിരുത്തുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമം ഹനുമന്ത് v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം[1] എന്ന കേസിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്, അതിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

> "10..... സാഹചര്യ സ്വഭാവമുള്ള തെളിവുകളുള്ള കേസുകളിൽ, കുറ്റം സംബന്ധിച്ച നിഗമനത്തിലെത്താൻ ആധാരമാക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ തന്നെ പൂർണ്ണമായും തെളിയിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നും, അങ്ങനെ തെളിയിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വസ്തുതകളും പ്രതിയുടെ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിന് മാത്രം അനുയോജ്യമായതായിരിക്കണമെന്നും ഓർക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. വീണ്ടും, സാഹചര്യങ്ങൾ നിർണ്ണായകമായ സ്വഭാവത്തോടും പ്രവണതയോടും കൂടിയതാകണം; തെളിയിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതൊഴികെ മറ്റെല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും അവ ഒഴിവാക്കുന്ന തരത്തിലായിരിക്കണം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് അനുയോജ്യമായ ഒരു നിഗമനത്തിന് യാതൊരു ന്യായമായ അടിസ്ഥാനവും നൽകാത്ത വിധം അത്രത്തോളം പൂർണ്ണമായ ഒരു തെളിവുകളുടെ ശൃംഖല ഉണ്ടായിരിക്കണം. എല്ലാ മാനുഷികമായ സംഭാവ്യതകൾക്കുള്ളിലും, ആ പ്രവൃത്തി പ്രതി തന്നെ ചെയ്തതാകണം എന്ന് കാണിക്കുന്ന തരത്തിലായിരിക്കണം അത്."

10. ഈ നിയമം തുടർച്ചയായി പിന്തുടരുകയും നിരവധി മുൻകാല വിധിപ്രമാണങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ വിധിപ്രമാണങ്ങളെയും പരാമർശിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എങ്കിലും, ഈ കോടതി സർ ആൽഫ്രഡ് വിൽസിന്റെ ***'വിൽസ് ഓൺ സർക്കംസ്റ്റാൻഷ്യൽ എവിഡൻസ്'*** (അധ്യായം VI)[2] എന്ന പുസ്തകം പരാമർശിക്കുന്നു; അതിൽ സാഹചര്യത്തെളിവുകളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായി നിരീക്ഷിക്കേണ്ട താഴെ പറയുന്ന നിയമങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്:

> "നിയമം 1. – ഏതെങ്കിലും നിയമപരമായ നിഗമനത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുതകൾ വ്യക്തമായി തെളിയിക്കപ്പെടേണ്ടതും, തെളിയിക്കേണ്ട സംഗതികളുമായി ന്യായമായ സംശയത്തിന്നതീതമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതുമാണ്.....
>
> നിയമം 2. – നിയമപരമായ ഉത്തരവാദിത്തം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും വസ്തുതയുടെ നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിച്ച് അവകാശപ്പെടുന്ന കക്ഷിക്കായിരിക്കും എപ്പോഴും തെളിയിക്കാനുള്ള ബാധ്യത.....
>
> നിയമം 3. – നേരിട്ടുള്ള തെളിവുകളായാലും സാഹചര്യത്തെളിവുകളായാലും, കേസിന്റെ സ്വഭാവം അനുവദിക്കുന്ന ഏറ്റവും മികച്ച തെളിവുകൾ എല്ലാ കേസുകളിലും ഹാജരാക്കേണ്ടതാണ്....."

---

1 AIR 1952 SC 343

2 ബട്ടർവർത്ത്സ്, ഏഴാം പതിപ്പ്, പേജ് 296–329

നിയമം 4. – കുറ്റം ചെയ്തെന്ന നിഗമനത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നതിന്, കുറ്റാരോപിതമായ വസ്തുതകൾ പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് വിരുദ്ധമായതും, അയാളുടെ കുറ്റം എന്നതൊഴികെ മറ്റൊരു ന്യായമായ സിദ്ധാന്തത്തിലൂടെയും വിശദീകരിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമായിരിക്കണം.....

നിയമം 5. – പ്രതിയുടെ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും ന്യായമായ സംശയം ഉണ്ടെങ്കിൽ, കുറ്റവിമുക്തനാക്കപ്പെടാൻ അവകാശമെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം അർഹനാണ്."

11. നിയമം താഴെ പറയുന്ന പ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം:

1. പ്രതിയുടെ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ ആശ്രയിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ സംശയത്തിന്നതീതമായി തെളിയിക്കപ്പെടണം;

2. സാഹചര്യങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രതിയുടെ കുറ്റത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നതായിരിക്കണം;

3. ഈ കണ്ണികൾ കൂട്ടിയിണക്കി ഉണ്ടാകുന്ന ശൃംഖലയുടെ സഞ്ചിത പ്രഭാവം പ്രതിയുടെ കുറ്റം എന്ന ഒരേയൊരു നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കത്തക്കവിധം പൂർണ്ണമായ രീതിയിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്;

4. പ്രതിയല്ലാത്ത മറ്റൊരു വ്യക്തി ഈ കുറ്റം ചെയ്തിരിക്കാനുള്ള യാതൊരു സംഭാവ്യതയും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല.

12. മേൽപ്പറഞ്ഞ നിയമത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കീഴ്ക്കോടതികൾ ആശ്രയിച്ച തെളിവുകളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും ഈ കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ടത്.

13. സാഹചര്യത്തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള കേസുകളിൽ, ഓരോ സാഹചര്യത്തെയും വെവ്വേറെ പരിശോധിക്കുന്നതും തുടർന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ച് ഒരു നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്നതുമാണ് കോടതികൾക്ക് എപ്പോഴും ഉചിതം. നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഈ കേസിൽ ചില സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരാമർശമുണ്ടെങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങൾ വെവ്വേറെ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനാൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ ആശ്രയിച്ച വിവിധ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാൻ ഈ കോടതി ഉദ്ദേശിക്കുന്നു:

1. <u>അവസാനം ഒരുമിച്ച് കണ്ടു</u>

ഈ സാഹചര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മീന ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലെ 203-ാം നമ്പർ മുറി രണ്ട് പ്രതികളും മരിച്ചയാളും ചേർന്ന് വാടകയ്ക്കെടുത്തതാണ് എന്നത് തർക്കമില്ലാത്ത സംഗതിയാണ്. വെങ്കി രാത്രി 9.30-ഓടെ മുറിയിൽ വരികയും 10.15-ന് അവിടെ നിന്ന് പോവുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ലോഡ്ജ് പൂട്ടുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ, ഈ സാഹചര്യം തെളിയിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സാഹചര്യം തെളിയിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, പ്രതികളെ മരിച്ചയാളോടൊപ്പം അവസാനം ഒരുമിച്ച് കണ്ട സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രതിയായ ശിവയ്ക്ക് ആർ-ന് (PW-10) മരിച്ചയാളുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന്

സംശയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, മരിച്ചയാളെ കൊലപ്പെടുത്തുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രതികളാണ് അദ്ദേഹത്തെ മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയതെന്നാണ് പ്രോസിക്യൂഷന്റെ വാദം. എന്നാൽ, പ്രതികൾ ചെന്നൈയിലും പ്രസ്തുത ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലും എത്തിയ രീതി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കഥയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മരിച്ചയാളുടെ അമ്മാവൻ (PW-1) പ്രസ്താവിക്കുന്നത്, 30.10.2004-ന് വൈകുന്നേരം 6/7 മണിയോടെ PW-5-ന്റെ ജീവനക്കാരനായ ജയരാജ് തന്നെ ഫോണിൽ വിളിക്കുകയും മരിച്ച അരുൺ തന്റെ സുഹൃത്തായ സിദ്ധാർത്ഥിനൊപ്പം ചെന്നൈയിൽ PW-1-ന്റെ കൂടെ താമസിക്കാൻ വരുമെന്ന് അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണ്. ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്ക് ശേഷം PW-1 (PW-1) തന്റെ അനന്തരവൻ അരുണുമായി സംസാരിക്കുകയും താൻ അമ്മാവന്റെ വീട്ടിലേക്ക് വരുമെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുകയും ചെയ്തു, എന്നാൽ അദ്ദേഹം വന്നില്ല. സിദ്ധാർത്ഥ് ഗോമതി പാണ്ഡ്യന്റെ (PW-7) മകനാണ്. അവരുടെ മൊഴി പ്രകാരം, സിദ്ധാർത്ഥ് കുറച്ച് വസ്തുങ്ങൾ വാങ്ങാനായി തന്റെ സുഹൃത്ത് അരുണൊപ്പം ചെന്നൈയിലേക്ക് പോവുകയാണെന്ന് അവരോട് പറഞ്ഞു. തന്റെ മകനെ സുഹൃത്തിനൊപ്പം അയക്കാൻ അവർക്ക് വിമുഖതയുണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ അരുൺ അവരോട് സംസാരിക്കുകയും അവർ ബസ്സിൽ ചെന്നൈയിലേക്ക് പോകുമെന്ന് പറഞ്ഞ് സിദ്ധാർത്ഥിനെ കൂടെ അയക്കാൻ അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അവർ സിദ്ധാർത്ഥിനെ ബസ് സ്റ്റാൻഡിൽ കൊണ്ടുവിട്ടു. പിന്നീട്, തന്റെ മകൻ സിദ്ധാർത്ഥ് മരിച്ച അരുണിനും മറ്റ് മൂന്ന് പേർക്കുമൊപ്പം ഒരു കാറിൽ ചെന്നൈയിലേക്ക് പോയെന്നും ആ കാർ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടുവെന്നും അവർ അറിഞ്ഞു. ഇതേ കാറിൽ യാത്ര ചെയ്ത മാതേഷിന്റെ അമ്മയായ കലാദേവി (PW-8) വഴിയാണ് അവർ ഇക്കാര്യം അറിഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ട്, സിദ്ധാർത്ഥിനെ തന്റെ കൂടെ അയക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയത് അരുൺ (മരിച്ചയാൾ) ആണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. പിന്നീട് തന്റെ മകൻ കാർ അപകടത്തിൽപ്പെട്ട വിവരം അറിയിച്ചതായും അതിനുശേഷം അദ്ദേഹവും മാതേഷും ചെന്നൈയിലേക്ക് പോകാതെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിയതായും ഈ സാക്ഷി പ്രസ്താവിച്ചു. തന്റെ മകൻ മാതേഷ് കോയമ്പത്തൂരിലേക്ക് പോകുകയാണെന്ന് തന്നോട് പറഞ്ഞിരുന്നതായി PW-8 പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ സഹോദരന്റെ മകനിൽ നിന്ന് അവർക്ക് ഒരു ഫോൺ കോൾ ലഭിച്ചു. മാതേഷ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാർ അപകടത്തിൽപ്പെട്ട വിവരം അദ്ദേഹം അവരോട് പറഞ്ഞു. മാതേഷും സുഹൃത്തുക്കളായ ശിവ, ചന്ദ്രു, സിദ്ധാർത്ഥ്, അരുൺ എന്നിവരും തന്റെ സഹോദരന്റെ വീട്ടിൽ വന്നതായും അതിനുശേഷം മാതേഷ് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിയതായും അവരോട് പറയുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട്, സിദ്ധാർത്ഥും മാതേഷും കാറിൽ യാത്ര ചെയ്തിരുന്നതായും കാർ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരും ചെന്നൈയിലേക്ക് പോകുമായിരുന്നുവെന്നും വ്യക്തമാണ്. അതിനുശേഷം സിദ്ധാർത്ഥും മാതേഷും യാത്ര

തുടർന്നില്ലെന്നും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിയെന്നും കാണാം. ഇത്തരത്തിൽ, പ്രതികളല്ല ഈ യാത്ര ആസൂത്രണം ചെയ്തതെന്നും, മറിച്ച് മരിച്ചയാളാണ് യാത്ര ആസൂത്രണം ചെയ്തതെന്നും വ്യക്തമാണ്; അതിനാൽ, മരിച്ചയാളെ കൊലപ്പെടുത്തുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രതികൾ അദ്ദേഹത്തെ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയതാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. കീഴ്ക്കോടതികളുടെ ഈ അനുമാനം യാതൊരു തെളിവുകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതല്ല.

2. <u>വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകൾ</u>

ഈ കേസിൽ ഹാജരാക്കിയ വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകൾ, മരിച്ച വ്യക്തി ടിഡിജെസിക് എന്ന മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലമാണ് മരണപ്പെട്ടതെന്ന് വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മരിച്ചയാളുടെ കൈത്തണ്ടയിൽ വെങ്കി 4 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് കുത്തിവെച്ചുവെന്നതും, അതേ പദാർത്ഥത്തിന്റെ 2 മില്ലി ലിറ്റർ വെങ്കി സ്വയം ഉപയോഗിച്ചുവെന്നതും അതിനുശേഷം മരിച്ചയാൾ മരണപ്പെട്ടുവെന്നതും തർക്കമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. ചെന്നൈ റോയപ്പേട്ട ഗവൺമെന്റ് ആശുപത്രിയിലെ ലീഗൽ ആൻഡ് ഫോറൻസിക് മെഡിസിൻ വിഭാഗം മേധാവിയും പ്രൊഫസറുമായ ഡോ. ആർ. ഭാസ്കരന്റെ (PW-11) തെളിവുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്, രാസപരിശോധനയ്ക്ക് ശേഷം മരിച്ചയാളുടെ രക്തത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ ദോഷകരമായ പദാർത്ഥത്തിന്റെ അളവ് 40 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് കുത്തിവെക്കുന്നതിന് തുല്യമായിരുന്നു എന്നാണ്. അതിനാൽ, മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലം അദ്ദേഹം മരിച്ചതെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരുവിധ സംശയവുമില്ല.

PW-11 പ്രസ്താവിക്കുന്നത്, 20 മില്ലി ലിറ്റർ സിറിഞ്ചാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഏകദേശം 40 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് രണ്ട് ശ്രമങ്ങളിലായി കുത്തിവെക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ്. എന്നാൽ 5 മില്ലി ലിറ്റർ സിറിഞ്ചാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇതിന് 8 മുതൽ 10 വരെ ശ്രമങ്ങൾ വേണ്ടിവരും. ഈ 40 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക് എപ്പോൾ, എങ്ങനെയാണ് മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ കുത്തിവെച്ചതെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം (PW-11) വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മരണം നടന്ന സമയം കൃത്യമായി പറയാനും അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. മരുന്നിന്റെ ഫലം കണ്ടുതുടങ്ങാൻ 6 മുതൽ 24 മണിക്കൂർ വരെ സമയമെടുക്കുമെന്നും ഇത് മരുന്നിന്റെ അളവ്, കുത്തിവെപ്പ് എടുത്ത വ്യക്തിയുടെ ശാരീരിക പ്രകൃതി, പ്രവൃത്തികൾ എന്നിവയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. അതിനാൽ, മരണസമയത്തെക്കുറിച്ചോ എത്ര ശ്രമങ്ങളിലായാണ് മരുന്ന് കുത്തിവെച്ചതെന്നോ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴി നമുക്ക് സഹായകരമാകുന്നില്ല. പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടിൽ പോലും ഏകദേശ മരണസമയം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയ ഡോ. എ.എൻ. ഷൺമുഖത്തിനും (PW-6) മരണം എപ്പോഴാണ് നടന്നതെന്ന് പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഡോ. എ.എൻ. ഷൺമുഖം (PW-6) തന്റെ മൊഴിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്, കുത്തിവെപ്പ് എടുത്തതുമൂലം സൂചി കൊണ്ടുണ്ടായ മുറിവുകൾ മുൻകൈ, കണങ്കാൽ, മുൻഭാഗം, മുൻകൈയുടെ മധ്യഭാഗം എന്നിവിടങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയെന്നാണ്. പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടുമായി (PD-5) അദ്ദേഹത്തെ മുഖാമുഖം വരുത്തിയപ്പോൾ, അതിൽ രണ്ട് കുത്തിവെപ്പ് പാടുകൾ മാത്രമാണ് പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത് - ഒന്ന് ഇടത് കൈമുട്ടിന് മുന്നിലും ഒന്ന് ഇടത് മുൻകൈയുടെ മധ്യഭാഗത്തും. ശരീരത്തിൽ മറ്റ് ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് അതിൽ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടാണ് പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടിൽ മറ്റ് പരിക്കുകൾ രേഖപ്പെടുത്താത്തതെന്ന് കൃത്യമായ വിശദീകരണം നൽകാൻ അദ്ദേഹത്തിന് (PW-6) കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിനർത്ഥം മരിച്ചയാൾക്ക് രണ്ട് തവണ മാത്രമേ കുത്തിവെപ്പ് നൽകിയിട്ടുള്ളൂ എന്നാണ്.

ആദ്യ സന്ദർഭത്തിൽ മരിച്ചയാൾക്ക് 4 മില്ലി ലിറ്റർ ടിഡിജെസിക്കാണ് കുത്തിവെച്ചത് എന്നാണ് പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ്. അതിനാൽ അടുത്ത തവണ ഒരേയൊരു ശ്രമത്തിലൂടെ 36 മില്ലി ലിറ്റർ കുത്തിവെക്കാൻ കഴിയില്ല. മുറിയിൽ നിന്ന് പോലീസ് സിറിഞ്ചോ മറ്റ് വസ്തുക്കളോ കണ്ടെടുത്തിട്ടില്ല. പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് അനുസരിച്ച് രാത്രി ഏകദേശം 10.30-ന് ലോഡ്ജ് പൂട്ടിയിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ മരിച്ച നിലയിൽ കണ്ടെത്തിയത്. പ്രതികളിൽ നിന്നോ അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരമോ കുറ്റകൃത്യവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ ആംപ്യൂളുകളോ സിറിഞ്ചോ കണ്ടെടുത്തിട്ടില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകൾ മുഖേന മരിച്ചയാളുടെ മരണവുമായി പ്രതികളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു.

മരിച്ചയാളുടെ മരണത്തിന്റെ കൃത്യമായ സമയം തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. മരിച്ചയാൾക്ക് ആദ്യത്തെ കുത്തിവെപ്പ് രാത്രി 9.30-നും 10.00-നും ഇടയിലാണ് നൽകിയത്. ഡോക്ടറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതിന്റെ പ്രഭാവം ഏകദേശം ആറ് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അവസാനിക്കാം. അതിനാൽ, മരിച്ചയാൾ തന്നെ പാതിരാത്രിയിൽ എഴുന്നേറ്റ് സ്വയം കുത്തിവെപ്പ് എടുക്കാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല. കുത്തിവെപ്പ് എടുക്കാൻ അദ്ദേഹം മറ്റാരെയെങ്കിലും വിളിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുമുണ്ട്. അതിലുപരിയായി, ബാക്കി 36 മില്ലി ലിറ്റർ മരുന്ന് എവിടെ നിന്ന് വന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. ആരാണ് ഈ മരുന്ന് കൊണ്ടുവന്നത്, എപ്പോൾ? പ്രതികൾ ഈ മരുന്ന് വാങ്ങിയതിന് യാതൊരു തെളിവുമില്ല. അവരിൽ നിന്ന് ഒന്നും കണ്ടെടുത്തിട്ടുമില്ല; അതിനാൽ, മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലം അദ്ദേഹം മരിച്ചതെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മരണവുമായി പ്രതികളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടുവെന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു.

3. പ്രേരകം

ഒന്നാം പ്രതിയായ ശിവയുമായി ആർ (PW-10) അടുത്ത ബന്ധത്തിലായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹമാണ് ആർ-ന് അരുണിനെ പരിചയപ്പെടുത്തിയതെന്നുമാണ് പ്രോസിക്യൂഷൻ ഉന്നയിച്ച പ്രേരകം. പ്രോസിക്യൂഷൻ തയ്യാറാക്കിയ കേസ് അനുസരിച്ച്, ഇരുവരും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധം വളർത്തിയെടുക്കുകയും ഫോണിലൂടെയും എസ്.എം.എസ്-കളിലൂടെയും നിരന്തരം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതിൽ അനിഷ്ടം തോന്നിയ ശിവ (ഒന്നാം പ്രതി), തുടർന്ന് അരുണിന് മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് നൽകി കൊലപ്പെടുത്താൻ ചന്ദ്രുവുമായി (രണ്ടാം പ്രതി) ചേർന്ന് ഗൂഢാലോചന നടത്തി. എന്നാൽ, ആർ (PW-10) തന്റെ മൊഴിയിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിനെ ഒട്ടും പിന്തുണച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അവർ ഒരിക്കലും അരുണിനെ നേരിട്ട് കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും എന്നാൽ ഫോണിലൂടെ വല്ലപ്പോഴും സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നുമാണ്. അവരും മരിച്ച അരുണും തമ്മിൽ സാധാരണ സ്വഭാവത്തിലുള്ള എസ്.എം.എസ്-കൾ കൈമാറാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവർ പ്രസ്താവിച്ചു. എതിർവിസ്താരത്തിൽ, താൻ അരുണുമായി എല്ലാ ദിവസവും സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്ന നിർദ്ദേശം അവർ നിഷേധിച്ചു. കോളേജുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ് പൊതുവെ സംസാരിച്ചിരുന്നതെന്ന് അവർ പ്രസ്താവിച്ചു. ശിവയുമായി തനിക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന കാര്യവും അവർ നിഷേധിച്ചു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ശിവ തന്റെ കോളേജ് സഹപാഠിയായ ഒരു സുഹൃത്ത് മാത്രമായിരുന്നു. ആർ (PW-10)-ന് ശിവയുമായി എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് മരിച്ച അരുണുമായി എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നോ തെളിയിക്കാൻ മറ്റ് തെളിവുകളൊന്നും ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള ഏക തെളിവ് ആർ (PW-10)-ന്റെ മൊഴിയാണ്, അത് പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിനെ ഒട്ടും പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ല.

ഇക്കാര്യത്തിൽ, PW-1 ഫയൽ ചെയ്ത ആദ്യ പരാതിയിൽ ആർ (PW-10)-നെ കുറിച്ച് പരാമർശമില്ല എന്നതും, അവർക്ക് പ്രതിയുമായോ അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചയാളുമായോ എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന കാര്യം അതിലില്ല എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. അരുണിന്റെ മരണത്തിന് നാല് വർഷത്തിന് ശേഷം ഫയൽ ചെയ്ത പരാതിയിൽ മാത്രമാണ് ഇത് ആദ്യമായി പുറത്തുവന്നത്. ഈ നാല് വർഷത്തെ നീണ്ട മൗനത്തിന് യാതൊരു വിശദീകരണവുമില്ല. അതിനാൽ, പ്രേരകം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് ഈ കോടതി വ്യക്തമായി കരുതുന്നു. പ്രതിയും മരിച്ചയാളും നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നുവെന്നതും ഈ കോടതി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവർ വർഷങ്ങളോളം ഒരുമിച്ച് പഠിച്ചവരാണ്, ഇത്തരമൊരു പ്രണയത്രികോണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ചെറിയ തെളിവ് പോലും ലഭ്യമല്ല.

4. ചന്ദ്രു ഒരു മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു

രണ്ടാം പ്രതിയായ ചന്ദ്രു ഒരു മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയായതിനാലും, അദ്ദേഹത്തിന് മാത്രമാണ് മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ പദാർത്ഥം എങ്ങനെ കുത്തിവയ്ക്കണമെന്ന് അറിയാമായിരുന്നതെന്നതിനാലും, കുറ്റം ചെയ്യാൻ ശിവ ചന്ദ്രുവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്നാണ് കീഴ്ക്കോടതികൾ നിഗമനത്തിൽ എത്തിയത്. കീഴ്ക്കോടതികൾ എടുത്ത ഇത്തരമൊരു നിഗമനം തികച്ചും അടിസ്ഥാനരഹിതമായിരുന്നു എന്ന് പറയാൻ ഈ കോടതി നിർബന്ധിതരാകുന്നു. പ്രതിയായ ശിവ ആവശ്യപ്പെട്ടു എന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം ചന്ദ്രു എന്തിനാണ് മറ്റൊരു മനുഷ്യനെ കൊല്ലുന്നത്? ചന്ദ്രു ഒരു മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു; ആളുകളെ കൊല്ലാനല്ല, മറിച്ച് ജീവൻ രക്ഷിക്കാനായുള്ള ഒരു തൊഴിലിന് വേണ്ടി പഠിക്കുന്നയാളാണ് അദ്ദേഹം. മരിച്ചയാൾ ലഹരിക്ക് അടിമയായിരുന്നുവെന്നും ദീർഘകാലമായി കുത്തിവയ്ക്കാവുന്ന ലഹരിമരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നും രേഖകളിലുള്ള തെളിവുകളിൽ നിന്ന് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം ലഹരിക്ക് അടിമകളായവർക്ക് സ്വയം കുത്തിവയ്ക്കാൻ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുമെന്നത് പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ കേസിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് വ്യക്തമല്ല, എന്നാൽ ചന്ദ്രു മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ വിഷപദാർത്ഥം കുത്തിവച്ചുവെന്ന് നിശ്ചിതമായി പറയാൻ കഴിയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ല. നാം മുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്തതുപോലെ, ശിവയും ചന്ദ്രുവും മാത്രമല്ല മരിച്ച അരുണിനൊപ്പം ചെന്നൈയിലേക്ക് വന്നിരുന്നത്, സിദ്ധാർത്ഥും മാതേഷും അതേ കാറിൽ ചെന്നൈയിലേക്ക് വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, കാർ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് മാത്രമാണ് അവർ മടങ്ങിപ്പോയത്. ഈ ആൺകുട്ടികളെല്ലാം കൗമാരപ്രായത്തിന്റെ അവസാനത്തിലോ 20-കളുടെ തുടക്കത്തിലോ ഉള്ളവരായിരുന്നു; അപകടത്തിന് ശേഷം അവരിൽ രണ്ടുപേർ ഭയപ്പെടുകയും അവരുടെ ബന്ധുക്കളുടെ വീടുകളിലേക്ക് പോകുകയും അവിടെ നിന്ന് അവരുടെ അമ്മമാരെ ബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തെറ്റായ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞ് അമ്മമാരിൽ നിന്ന് അനുവാദം വാങ്ങിയതിനാൽ അവർ ഭയപ്പെടുകയും മടങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു. പ്രോസിക്യൂഷൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച് പോലും, ചന്ദ്രുവിന് അരുണിനെ കൊല്ലാൻ യാതൊരു പ്രേരകവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ശിവയും ചന്ദ്രുവും ശ്രദ്ധാലോചന നടത്തിയെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ അരുണിനെ കൊലപ്പെടുത്താൻ അവർക്ക് പൊതുവായ ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നോ ഹൈക്കോടതിയും വിചാരണ കോടതിയും എടുത്ത നിഗമനം യുക്തിസഹമായ അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതല്ല.

14. മുകളിൽ പരാമർശിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ കൂടാതെ, പ്രോസിക്യൂഷന് എതിരാവുന്ന മറ്റ് ചില സാഹചര്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്, അവ താഴെ പരാമർശിക്കുന്നു:

2019_2_105_120

1. **PW-1-ന്റെ മൊഴിയിലെ വൈരുദ്ധ്യം:** PW-1 മരിച്ചയാളുടെ അമ്മാവനാണ്. 31.10.2004-ൽ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ നൽകിയ ആദ്യ പരാതിയിൽ ആർ (PW-10)-നെ കുറിച്ചോ പിൽക്കാലത്ത് പ്രസ്താവിച്ച മറ്റ് വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചോ യാതൊരു പരാമർശവുമില്ല. നാല് വർഷത്തിന് ശേഷം അദ്ദേഹം ഫയൽ ചെയ്ത സ്വകാര്യ പരാതി, സംഭവം നടന്ന ഉടൻ ഫയൽ ചെയ്ത ആദ്യ പരാതിക്ക് വിരുദ്ധമാണ്. രണ്ട് വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പിടാൻ പോലീസ് ആവശ്യപ്പെട്ടു എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശദീകരണം. ഒന്നാമതായി, ഇത്തരമൊരു കേസിൽ പോലീസ് എന്തിനാണ് പ്രതികളെ സഹായിക്കാനും യഥാർത്ഥ കുറ്റവാളിയെ സംരക്ഷിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നത് എന്നതിന് ഈ കോടതി യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. രണ്ടാമതായി, വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പിടാൻ നിർബന്ധിതനായി എന്ന് കാണിച്ച് അമ്മാവനായ PW-1-ഓ അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചയാളുടെ പിതാവായ PW-5-ഓ ഏതെങ്കിലും അധികാരിക്ക് പരാതി നൽകിയതായി രേഖകളിൽ തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. അന്വേഷണം കൈമാറുന്നതിനായി മരിച്ചയാളുടെ അമ്മാവനും പിതാവും കുറഞ്ഞത് രണ്ട് തവണയെങ്കിലും ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിച്ച കേസാണിത്. ഒരിക്കൽ അവർ വിജയിക്കുകയും രണ്ടാമത്തെ തവണ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പ് വാങ്ങിയെന്ന PW-1-ന്റെ വാദം ശരിയാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം അത് വളരെ മുൻപേ പറയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ കാര്യം ഉന്നത അധികാരികളെ അറിയിക്കുകയോ ഹൈക്കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച ഹർജികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തുമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥ പരാതിക്കാരന്റെയും വിവരദാതാവിന്റെയും സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും അഭിഭാഷകരോട് കൃത്യമായി ചോദിച്ചിട്ടും, PW-1-ഓ PW-5-ഓ ഇത്തരമൊരു പരാതി നൽകിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിൽ അവർ പരാജയപ്പെട്ടു. അതിനാൽ, വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പ് വാങ്ങിയെന്ന PW-1-ന്റെ വാദം ഈ കോടതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഇത് PW-1-ന്റെ മൊഴിയുടെ സത്യസന്ധതയിൽ സംശയം ഉളവാക്കുന്നു.

2. **സ്വകാര്യ പരാതി ഫയൽ ചെയ്യുന്നതിലെ കാലതാമസം:** കേസ് മറ്റ് അന്വേഷണ ഏജൻസികൾക്ക് കൈമാറുന്നതിനായി PW-1-ഉം PW-5-ഉം ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിച്ചിരുന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. എന്നാൽ അതേസമയം തന്നെ, അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ (DW-4) വെങ്കിക്കെതിരെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഇപ്പോഴത്തെ പ്രതികളെയും (ഇവിടെയുള്ള അപ്പീൽവാദികൾ) പ്രതിപ്പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് PW-1-ഓ PW-5-ഓ യാതൊരു പ്രതിഷേധ ഹർജിയും ഫയൽ ചെയ്തിരുന്നില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അവർ നടപടികൾ തുടരാൻ അനുവദിക്കുകയും വെങ്കി മരിച്ചതിന് ശേഷം മാത്രം സ്വകാര്യ പരാതി ഫയൽ ചെയ്യുകയുമാണുണ്ടായത്. പ്രതി വെങ്കിക്കെതിരെ മാത്രം, അതും കൊലപാതകത്തിനല്ല മറിച്ച് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം വകുപ്പ് 302-ന് പകരം വകുപ്പ് 304 പ്രകാരം പോലീസ്

കേസെടുത്തപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് പ്രതിഷേധ ഹർജി ഫയൽ ചെയ്തില്ല എന്നതിന് യാതൊരു വിശദീകരണവുമില്ല.

3. <u>PW-1-ഉം PW-5-ഉം ശുദ്ധമായ കൈകളോടെയല്ല കോടതിയെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത്</u>: നാല് വർഷത്തിന് ശേഷമാണ് പ്രേരകം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മരിച്ചയാൾക്ക് PW-10-മായി സംഭാഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെന്ന വിഷയം മരിച്ചയാളുടെ പിതാവോ അമ്മാവനോ മുൻപൊരു ഘട്ടത്തിലും ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, PW-1-ഉം PW-5-ഉം ശുദ്ധമായ കൈകളോടെയല്ല കോടതിയെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത്. വെള്ളക്കടലാസുകളിൽ ഒപ്പിട്ട കഥയും പ്രേരകം സംബന്ധിച്ച കഥയും അവർ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്. അതിനാൽ, അവരുടെ തെളിവുകൾ വിശ്വസനീയമല്ല, അത്തരം തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരാളെ ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയില്ല.

15. മരിച്ചയാളും പ്രതികളും ഒരു മുറിയിൽ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നുവെന്നും മരുന്നിന്റെ അമിത അളവ് മൂലമാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചതെന്നുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പ്രതികളാണ് ഈ മരുന്ന് കുത്തിവെച്ചതെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു. ആദ്യത്തെ കുത്തിവെപ്പ് വെങ്കിയാണ് നൽകിയതെന്നും അത് 4 മില്ലി ലിറ്റർ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നുമാണ് പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ്. രണ്ടാമത്തെ സന്ദർഭത്തിൽ പാതിരാത്രിയിലോ അതിരാവിലെയോ മരിച്ചയാൾ സ്വയം കുത്തിവെപ്പ് എടുക്കാനുള്ള സംഭാവ്യത നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയ ഡോക്ടർ മരിച്ചയാളുടെ ഏകദേശ മരണസമയം നൽകിയിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം ഈ കോടതി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്; അത് ഈ കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതിയെ സഹായകമാകുമായിരുന്നു. തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രതികൾ മാത്രമാണ് കുറ്റം ചെയ്തതെന്ന നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, മുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്ത വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ തെളിവുകളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മരണം മനഃപൂർവ്വമുള്ള നരഹത്യയാണെന്ന് സംശയത്തിന്നതീതമായി തെളിയിക്കുന്നതിൽ പോലും പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാജയപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ പോലും, പ്രതികളാണ് മരിച്ചയാൾക്ക് കുത്തിവെപ്പ് നൽകിയതെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല; മരിച്ചയാൾ സ്വയം കുത്തിവെപ്പ് എടുക്കാനോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റാരെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യാനോ ഉള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല.

16. മേൽപ്പറഞ്ഞ ചർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ കോടതി രണ്ട് അപ്പീലുകളും അനുവദിക്കുകയും, 2010-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ. 592, 636 എന്നിവയിൽ ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച 30.11.2010-ലെ വിധിന്യായവും, 2009-ലെ എസ്.സി. നമ്പർ. 237-ൽ ചെന്നൈയിലെ അഡീഷണൽ ഡിസ്ട്രിക്ട് ആൻഡ് സെഷൻസ് ജഡ്ജി (ഫാസ്റ്റ് ട്രാക്ക് കോടതി നമ്പർ V) പുറപ്പെടുവിച്ച 24.09.2010-ലെ വിധിന്യായവും റദ്ദാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രതികളായ അപ്പീൽവാദികളെ കുറ്റവിമുക്തരാക്കി.

2019_2_105_120

മറ്റ് കേസുകളിലൊന്നും ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ അവരെ ഉടൻ വിട്ടയക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള അപേക്ഷകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ തീർപ്പാക്കിയതായി കണക്കാക്കുന്നു.

കൽപ്പന കെ. ത്രിപാഠി അപ്പീലുകൾ അനുവദിച്ചു.